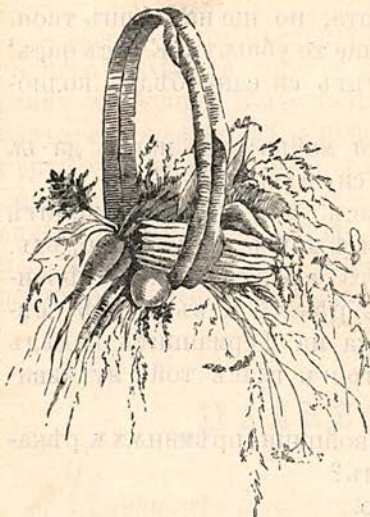

КАКЪ ПРЕЖИВѢЛА ПОС- ЛѢДНЯТА МУХА.

(Отъ Д. Маминъ — Сибирякъ)

хъ, колко весело бѣше лѣто-
то... колко е весело! Мжно
е даже да се разкаже всичко
едно по едно... Колко мухи
имаше — съ хиляди. Хвър-

катъ, бръмчатъ, веселятъ се. . . . Когато се родила
малката мушица, поразперила крилѣ — станжло ѝ сжщо
весело. И то тѣй весело, тѣй весело, че не можешъ го
разказа. Отъ всичко най-хубаво бѣше това, че още сут-
ринята отворихъ всичкитѣ прозорци и врати, та въ кой-
то прозорецъ искашъ въ него си хвъркай.

— Колко сж добри челоуѣцитѣ, — думаше си мал-
ката мушица, като хвъркаше отъ единъ прозорецъ въ
другъ.

— Тѣзи прозорци за насъ сж ги направили и за-
радъ насъ сжщо ги отварятъ. Много хубаво, а главно
— много весело. . . .

Мушицата хиляди пжти прѣхвъркнж въ градината,
кацнж на зелената трѣвица, радваше се на цвѣтята и
листата. Непознатия ней градинарь бѣше се погрижилъ
за всичко. Ахъ, колко е добъръ този градинарь!
Мушицата още не бѣше се родила, а той приготи всич-
ко, всичко, което ѝ е нужно. Само едно се много чудѣше
нашата Мушица: защо градинаря не може да хвърка,
ами ходи така тежко и бѣбри нѣщо сѣвсѣмъ неразбрано.

— Отъ гдѣ се бержтъ толкова тѣзи проклѣти му-
хи? — говорѣше си добрия градинарь.